

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8695/2023
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију „HAPPY TV“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милош Младеновић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Јован Рајковић, адвокат из ..., ради исплате уговорне казне, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7125/20 од 16.12.2021. године, у седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7125/20 од 16.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7125/20 од 16.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1157/14 од 21.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име уговорне казне исплати износ од 20.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да му накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом, на име трошкова поступка исплати износ од 162.000,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, захтев туженог за законску затезну камату на досуђени износ трошкова поступка за период од доношења пресуде до наступања њене извршности, одбијен је, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7125/20 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије тужиоца на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку. Наиме, правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име уговорне казне исплати износ од 20.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, пошто је претходно утврђено да су ништаве одредбе члана 1., 2. и 6. Уговора о раду од 13.08.2012. године, који је закључен између тужиоца, као послодавца и туженог, као запосленог, применом одредби члана 178., 179. став 2., 162. Закона о раду и члана 103., 105., 270., 271. став 1. Закона о облигационим односима. По оцени Врховног суда о захтеву тужиоца одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари. Осим тога тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука него у побијаној пресуди, тако да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.09.2014. године, а вредност предмета спора је 20.000 евра.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање и у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношња тужбе, то је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић